

Številka: 521-14/2010-4/EE-43
Datum: 30. julij 2010

Javna agencija Republike Slovenije za energijo (v nadaljnjem besedilu: organ druge stopnje) izdaja na podlagi določb 84. člena, druge alineje četrtega odstavka 87. člena in 88. člena Energetskega zakona (Ur. l. RS, št. 27/07-uradno prečiščeno besedilo, 70/08 in 22/10), v zvezi s pritožbo zoper odločbo, št. 582344-ZP z dne 6. 4. 2010, ki jo je izdala, v zadevi zavrnitve izdaje soglasja za priključitev na elektroenergetsko omrežje za objekt mobilna imisijsko merilna postaja na parc. št. ..., k.o., naslednjo

ODLOČBO

1. Pritožbi, zoper odločbo, št. 582344-ZP z dne 6. 4. 2010, se ugotovi, odločba se odpravi in zadeva vrne organu prve stopnje v ponovno odločanje.
2. Stroški v zvezi z izdajo te odločbe niso nastali.

Obrazložitev:

..... (v nadaljnjem besedilu: organ prve stopnje), je v zadevi izdaje soglasja za priključitev na distribucijsko omrežje izdalo odločbo, št. 582344-ZP z dne 6. 4. 2010, (v nadaljnjem besedilu: odločba), s katero je(v nadaljnjem besedilu pritožnik), zavrnil izdajo soglasja za priključitev objekta mobilna imisijsko merilna postaja na parc. št. ..., k.o. Iz obrazložitve izpodbijane odločbe izhaja, da je v skladu z Uredbo o vrstah objektov, mobilna imisijska postaja nezahtevni objekt oziroma pomožni infrastrukturalni objekt in se jim na podlagi 4. odstavka iste uredbe ne more izdati soglasje za priključitev.

Pritožnik se je dne 14. 04. 2010 na navedeno odločbo pritožil. V pritožbi je navedel, da je opravljanje meritev imisij z mobilno imisijsko postajo opredeljena obveznost pritožnika v izdanem pravnomočnem okoljevarstvenem dovoljenju Agencije RS za varstvo okolja. Nadalje navaja, da se mobilni kontejnerji v skladu s Splošnimi pogoji za dobavo in odjem električne energije iz distribucijskega omrežja (Uradni list RS, št. 126/07, v nadaljevanju SPDO) štejejo kot začasni objekti in zato ni ovir, da se ne bi izdalo soglasje za priključitev. Dodaja še, je bila mobilna emisijaska postaja pritožnika že prej pet let (2004-2009) priključena na poseben elektro priključek brez kakršnih koli dodatnih zahtev.

Pritožba je dovoljena, pravočasna in vložena po upravičeni osebi.

Organ druge stopnje je ob proučitvi dejanskega stanja in veljavne zakonodaje, ki ureja priključevanje začasnih objektov na omrežje, ugotovil, da je pritožba utemeljena. V 12. členu SPDO je namreč določeno, da je mogoče za priključitev začasnih objektov in gradbišč, ki jih je mogoče priključiti na elektroenergetsko omrežje po predpisih o graditvi objektov, pridobiti soglasje za priključitev za

določen čas, pri čemer so začasni objekti preprosti objekti, narejeni v montažni izvedbi in iz lahkih materialov, namenjen sezonski turistični ponudbi, prireditvi ali začasnemu skladiščenju in podobno in se postavijo samo med trajanjem takšne ponudbe, prireditve oziroma skladiščenja. Na podlagi Zakona o varstvu okolja mora država zagotavljati monitoring naravnih pojavov, stanja okolja in onesnaževanja okolja. V ta namen je Agencija RS za varstvo okolja v pravnomočnem okoljevarstvenem dovoljenju z dne 23. julija 2009, št. 35407-104/2006-195, pritožniku naložila, da v obdobju, ki ne sme biti krajše kot 12 mesecev izvaja meritve kakovosti zunanjega zraka in Agenciji RS za varstvo okolja do 31. julija 2011 predloži oceno celotne in dodatne obremenitve okolja.

V konkretnem primeru je pritožnik torej za izvedbo obveznega monitoringa okolja dolžan postaviti mobilno imisijsko postajo, ki ima glede na določila Zakona o varstvu okolja in zgoraj navedenega okoljevarstvenega dovoljena Agencije RS za varstvo okolja nedvomno naravo začasnega objekta, kot to določa 12. člen SPDO. Organ prve stopnje je v izpodbijani odločbi napačno uporabil določila Uredbe o vrstah objektov glede na zahtevnost (Uradni list RS, št. 39/2006, v nadaljevanju uredba), saj je priključitev mobilne postaje za izvajanje obveznih meritev uvrstil med nezahtevne objekte, ki ne smejo imeti samostojnih priključkov na objekte gospodarske javne infrastrukture, pač pa so lahko priključeni le na obstoječe priključke in morajo izpolnjevati pogoje naštetih v drugem odstavku 4. člena navedene uredbe. V 11. členu uredbe so objekti, ki se uvrščajo med nezahtevne objekte taksativno naštetih, kar pomeni, da se kot nezahtevni objekti štejejo samo tisti, ki jih predpis izrecno določa. Vsi ostali objekti, ki niso uvrščeni med zahtevne, nezahtevne in enostavne objekte, med njimi tudi mobilna imisijska postaja za izvajanje obveznega monitoringa okolja, pa se skladno z določilom 3. člena uredbe štejejo kot manj zahtevni objekti, za te objekte pa ne veljajo pravila priključevanja iz 4. člena navedene uredbe.

Glede na zgoraj navedeno, organ druge stopnje zaključuje, da so bila v konkretnem upravnem postopku na prvi stopnji zmotno ugotovljena dejstva in napačno uporabljeno materialno pravo, zaradi česar skladno s tretjim odstavkom 251. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. (Uradni list RS, št. 24/06 - uradno prečiščeno besedilo, 105/06, 126/07 in 65/08) izpodbijano odločbo odpravlja in vrača zadevo organu prve stopnje v ponovni postopek, skladno z načelom ekonomičnosti postopka. Organ prve stopnje je dolžan zadevo ponovno proučiti in proučiti mobilno imisijsko postajo z vidika vseh zgoraj navedenih predpisov ter na tej podlagi odločiti ali je postaja upravičena do začasne priključitve na omrežje v skladu z 12. členom SPDO.

Glede na obrazloženo in v skladu s tretjim odstavkom 251. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06-uradno prečiščeno besedilo, 105/06-ZUS-1, 126/07 in 65/08) je organ druge stopnje odločil, kot izhaja iz izreka te odločbe.

Stroški v zvezi z izdajo te odločbe niso nastali.

Postopek vodila:

Direktorica:

Janja Kolenc, univ. dipl. prav.

Irena Praček, univ. dipl. ekon.

Vročiti (z vročilnico):

-, s celotnim upravnim spisom organa prve stopnje, dva (2) izvoda odločbe in nalogom, da izvod odločbe vroči pritožniku.